

Sygn. akt I ACa 1153/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jakub Rusiński
Sędziowie:	SA Barbara Lewandowska (spr.) SA Małgorzata Idasiak-Grodzińska
Protokolant:	sekr. sądowy Anna Majewicz

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2017 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G.

o uchylenie uchwały ewentualnie o stwierdzenie jej nieważności lub ustalenie nieistnienia uchwały

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 14 lipca 2016 r. sygn. akt I C 155/16

I/ zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II (drugim) w ten sposób, że nie obciąża powoda kosztami procesu;

II/ oddala apelację w pozostałej części;

III/ nie obciąża powoda kosztami postępowania apelacyjnego.

SSA Barbara Lewandowska SSA Jakub Rusiński SSA Małgorzata Idasiak-Grodzińska

I ACa 1153/16

UZASADNIENIE

Powód M. W. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. wnosił o uchylenie uchwały nr (...) Rady Nadzorczej tej Spółdzielni, podjętej w dniu 16 grudnia 2015 r., a dotyczącej zmiany w opłatach za garaż, z uwagi na nieprzedstawienie przez pozwaną sposobu kalkulacji zmian w opłatach i sprzeczność uchwały ze statutem Spółdzielni. W toku procesu powód rozszerzył powództwo o żądania ewentualne ustalenia nieważności przedmiotowej uchwały, względnie ustalenia jej nieistnienia, konsekwentnie podnosząc, że uchwała ta jest niezgodna „z art.4.4, 6.3 i 6.4 prawa spółdzielczego”.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa wskazując, że powód został wykluczony z grona członków Spółdzielni, przez co nie może żądać uchylecia uchwały jej organu, a uzasadnienie wprowadzonej podwyżki powód otrzymał wraz z zawiadomieniem o jej wysokości. Pozwana podniosła, że nie miała obowiązku przedstawiania powodowi kalkulacji zmiany wysokości spornych opłat. Także żądania ewentualne powoda są, zdaniem pozwanej, pozbawione podstaw.

Wyrokiem z dnia 14 lipca 2016 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił powództwo w całości i zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 377 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że od kwietnia 2007 roku powód jest wykluczony z grona członków pozwanej Spółdzielni, w której zasobach przysługuje mu spółdzielcze własnościowe prawo do bliżej oznaczonego lokalu garażowego. W dniu 16 grudnia 2015 r. Rada Nadzorcza pozwanej podjęła (sześcioma głosami „za”) uchwałę zatwierdzającą plan finansowo-gospodarczy spółdzielni na rok 2016, w której ustalono miesięczne stawki opłat eksploatacyjnych za 1 m² powierzchni użytkowej, zróżnicowane w zależności od przeznaczenia i formy władania lokalem, tytułu do gruntu oraz posiadania lub nie statusu członka spółdzielni. Zgodnie z podjętą uchwałą, w odniesieniu do garaży własnościowych opłata eksploatacyjna będzie wynosiła 0,86 zł/m², za energię elektryczną 0,04 zł/m², z tytułu podatku od nieruchomości i wieczystego użytkowania gruntów 0,78 zł/m², a z tytułu odpisu na fundusz remontowy 0,88 zł/m². W myśl uchwały stawka eksploatacji podstawowej dla właścicieli niebędących członkami jest wyższa o 0,15 zł/m².

Według dalszych ustaleń Sądu pierwszej instancji, w planie gospodarczo-finansowym Spółdzielni na 2016 rok stwierdzono, że zakres eksploatowanych przez nią zasobów pozostaje od kilku lat bez zmian, planowane na rok 2016 koszty gospodarowania zasobami wynoszą 2.677.769 zł i są wyższe o 3,3% od planowanych na br., planowane koszty eksploatacji podstawowej wynoszą 1.730.737 zł i wzrastają w stosunku do 2015 roku, co w przeliczeniu na 1 m² powierzchni użytkowej mieszkania daje miesięcznie 0,12 zł i częściowo są rekompensowane niższą o 0,01 zł/m² opłatą za energię elektryczną wspólną. Zaplanowane koszty działalności gospodarczej spółdzielni w roku 2016 ustalono na poziomie niezbędnym dla utrzymania zasobów w niepogorszonym stanie technicznym, stwierdzając, że skalkulowane stawki opłat oraz pozostałość nadwyżki bilansowej powinny zapewnić wpływy gwarantujące zachowanie płynności finansowej w 2016 roku.

Sąd Okręgowy ustalił nadto, że umową z dnia 11 grudnia 2015 r. pozwana zleciła Związkowi Rewizyjnemu Spółdzielni Mieszkaniowych (...) przeprowadzenie lustracji pełnej działalności spółdzielni za pełne lata 2012-2015. Lustracja ta miała być przeprowadzona w 2016 roku, za odpłatnością w kwocie 12.600 zł i zwrotem kosztów przejazdów jednego lustratora.

Pismem z dnia 17 grudnia 2015 r. Zarząd pozwanej poinformował powoda o podjęciu przez Radę Nadzorczą przedmiotowej uchwały nr (...) z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie wysokości opłat eksploatacyjnych na rok 2016, m.in. za lokale użytkowe w zasobach spółdzielni, wskazując, że od dnia 1 kwietnia 2016 r. stawka eksploatacji podstawowej wzrośnie o 0,02 zł/m² netto w stosunku do roku 2015 w związku ze wzrostem kosztów utrzymania spowodowanym wyższymi kosztami osobowymi (wzrost płacy minimalnej), koniecznością sfinansowania kosztów lustracji spółdzielni (za okres 4 lat) oraz starzeniem się zasobów. Według treści pisma, od 1 kwietnia 2016 r. opłata za garaż powoda miała wynosić 45,73 zł, z czego 2,21 zł to opłata za brak członkostwa, 12,79 zł eksploatacja podstawowa, 0,74 zł energia elektryczna, 15,88 zł fundusz remontowy i 14,11 zł tytułem podatku od nieruchomości i opłaty za użytkowanie wieczyste. Powód, bezskutecznie, składał pisemny sprzeciw wobec uchwalonych zmian w opłatach. Pozwana odmówiła szczegółowego odniesienia się do argumentów powoda, powołując się na podjęcie uchwały zgodnie z obowiązującym prawem.

Jak ustalił nadto Sąd Okręgowy, Rada Nadzorcza pozwanej składa się z 7 członków wybranych przez Walne Zgromadzenie spośród członków spółdzielni na okres 3 lat. Uchwały Rady są ważne, jeśli zostały podjęte w obecności co najmniej 1/2 jej członków, w tym przewodniczącego lub jego zastępcy, zwykłą większością głosów. Uchwalanie

planów gospodarczych, szczegółowych zasad rozliczania gospodarki zasobami mieszkaniowymi i ustalanie wysokości opłat za lokale należy do statutowych kompetencji Rady Nadzorczej pozwanej Spółdzielni.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy ocenił powództwo we wszystkich jego wariantach jako bezzasadne. Uchwały rady nadzorczej spółdzielni co do zasady nie podlegają zaskarżeniu do sądu, bowiem (poza niezachodzącym w sprawie wyjątkiem z art.198 § 2) nie przewidują tego przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (tekst jedn.: Dz.U. z 2016 r., poz.21 ze zm. – dalej: pr.sp.). Powód jako osoba niebędąca członkiem spółdzielni mógłby co do zasady żądać ustalenia nieważności spornej uchwały jako bezwzględnie nieważnej z uwagi na sprzeczność z ustawą, na podstawie art.58 k.c. i art.189 k.p.c., jednak nie wykazał koniecznej przesłanki interesu prawnego w dochodzeniu ustalenia nieważności spornej uchwały. Zdaniem Sądu orzekającego powód może kwestionować podwyżkę opłat za garaż na podstawie art.4 ust.8 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz.U. z 2013 r., poz.1222 ze zm. – dalej: u.s.m.), przy czym ciężar udowodnienia zasadności zmiany spoczywa na spółdzielni. Sąd orzekający nie dopatrywał się jednakże naruszenia przez pozwaną art.4 ust.7 u.s.m., bowiem zawiadomienie o podwyżce opłat doręczone powodowi w dniu 17 grudnia 2015 r. zawierało zarówno informację o zmianie kwoty, jak i uzasadnienie tej decyzji. Zdaniem Sądu meriti nawet jeśli było ono nazbyt lakoniczne, to wskazywało zarówno podstawę zmiany, jak i jej przyczyny – wzrost kosztów utrzymania spowodowany wyższymi kosztami osobowymi, wzrost płacy minimalnej, konieczność sfinansowania lustracji za okres 4 lat, starzenie się zasobów. Przepisy prawa nie określają wymogów, jakim powinno odpowiadać uzasadnienie podwyższenia opłat, a motywy, podane przez pozwaną powodowi pisemnie na 3 miesiące przed planowaną podwyżką, Sąd orzekający ocenił jako wystarczające.

Sąd wskazał również, że przepisy u.s.m. nie nakładają na spółdzielnię obowiązku przedstawiania kalkulacji opłat w razie zmiany ich wysokości. Rada Nadzorcza pozwanej podjęła sporną uchwałę w zakresie swoich kompetencji statutowych, wymaganą większością głosów, a powód nie przedstawił dowodów uzasadniających ustalenie jej nieistnienia. W tych warunkach także powództwo o ustalenie nieważności oraz o ustalenia nieistnienia przedmiotowej uchwały podlegało oddaleniu w oparciu o art.58 k.c. a contrario w zw. z art.189 k.p.c. O kosztach postępowania Sąd orzekł na zasadzie art.98 § 1 i 3 k.p.c. i art.99 k.p.c., obciążając nimi powoda jako stronę przegrywającą proces.

Od przedstawionego wyroku powód wniósł apelację, zarzucając:

- 1) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, mającego wpływ na błędne ustalenie stanu faktycznego w zakresie łączących strony stosunków prawnych, a w szczególności pominięcie dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sporu,
- 2) naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art.535 i 563 k.c. i nierozpoznanie w wyniku tego istoty sporu, poprzez orzeczenie o oddaleniu pozwu.

Wskazując na te zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa, a także o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie – o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Skarżący zakwestionował też, jako błędne, ustalenie kosztów postępowania, w tym wynagrodzenia pełnomocnika procesowego strony pozwanej.

Pozwana w odpowiedzi na apelację domagał się jej oddalenia i zasądzenia od powoda na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelację należało oddalić. Jak słusznie wskazał Sąd pierwszej instancji, przedstawione wyżej okoliczności faktyczne były niesporne pomiędzy stronami. Spór stron odnosił się do sfery oceny prawnej. Z tych względów Sąd Apelacyjny w całości podzielił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, czyniąc je podstawą faktyczną także dla własnego rozstrzygnięcia. Tym samym za niezasadne należało uznać zarzuty apelacji, odnoszące się do wadliwości ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji jako sprzecznych z dowodami, w oparciu o które dokonano tych ustaleń.

Analiza treści apelacji wskazuje, że w istocie powód zarzucał Sądowi Okręgowemu poczynienie ustaleń niepełnych, nieodnoszących się do istoty sprawy, nie obejmujących wszystkich zarzutów stawianych przez niego zaskarżonej uchwale.

Za nieistotne dla sprawy uznać należy podnoszone w apelacji sprzeczności w oznaczeniu zaskarżonej uchwały. Istotnie, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy posługiwał się zamiennie oznaczeniem nr (...) i nr (...), a na s.4 uzasadnienia – nr (...). Zauważyć należy, że również strony nie były precyzyjne w określaniu numeru zaskarżonej uchwały: powód w pozwie wskazywał zarówno na nr (...), jak i na nr (...) (K.2), załączając korespondencję pomiędzy stronami, w której obie odnosiły się do uchwały nr (...) (K.4 i 4v.), pozwana zaś w odpowiedzi na pozew sporną uchwałę określała jako nr (...) (K.20), podczas gdy do pisma tego załączyła tekst uchwały o numerze (...) (K.27-28). Pomimo tych rozbieżności, biorąc pod uwagę treść zarzutów formułowanych przez powoda, treść żądania pozwu, argumentów podniesionych przez pozwaną w odpowiedzi na pozew i powoływanych przez obie strony dowodów, za niewątpliwe należy uznać to, że przedmiotem niniejszego procesu objęta została uchwała nr (...) Rady Nadzorczej pozwanej Spółdzielni, podjęta w dniu 16 grudnia 2015 r. w sprawie zatwierdzenia planu finansowo-gospodarczego spółdzielni na 2016 rok (v. uchwała wraz z załącznikami – K.27-36).

Niesporne w sprawie są dwie kwestie, prawidłowo ustalone przez Sąd Okręgowy: fakt, że powodowi przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do oznaczonego garażu usytuowanego w zasobach pozwanej Spółdzielni oraz to, że powód nie jest jej członkiem. Taki stan rzeczy powoduje, że o wysokości opłat związanych z zajmowaniem garażu przez powoda decyduje Rada Nadzorcza pozwanej, bowiem kwestia ta należy do jej statutowych i ustawowych kompetencji, co wynika z treści § 78 ust.1 pkt 13 statutu pozwanej (K.37) w zw. z art.46 § 2 pr.sp.

W żadnym zakresie powód nie podważył faktu podjęcia przez Radę Nadzorczą pozwanej Spółdzielni przedmiotowej uchwały nr 1/2015/2015 z dnia 16 grudnia 2015 r. Nie przedstawił bowiem dowodu niweczącego ustalenie Sądu pierwszej instancji, że zgodnie ze statutem pozwanej jej wspomniany organ nadzorczy składa się z 7 członków oraz że sporną uchwałę w dniu 16 grudnia 2015 r. podjęto 6 głosami za, podczas gdy statut Spółdzielni stanowi, że uchwały Rady Nadzorczej są ważne, jeżeli zostały podjęte w obecności co najmniej połowy jej członków, w tym przewodniczącego lub jego zastępcy, oraz że uchwały tego organu zapadają zwykłą większością głosów (§ 73 ust.2 i 3, § 74 ust.1 statutu). Słusznie w tej sytuacji Sąd Okręgowy stwierdził, że w okolicznościach faktycznych sprawy nie może być mowy o ustaleniu, że sporna uchwała nie istnieje. Nie ma bowiem wątpliwości co do tego, że uchwała ta istnieje i że została podjęta w sposób odpowiadający wymogom obowiązującego prawa i statutu, a powód nie wykazał żadnych wad w procedurze jej podjęcia. Także w apelacji nie przedstawił żadnych argumentów, które nasuwałyby wątpliwość co do podjęcia i istnienia zaskarżonej uchwały.

Należy podzielić stanowisko Sądu pierwszej instancji co do tego, że prawo nie przewiduje możliwości zaskarżania do sądu uchwał organów spółdzielni, poprzez żądanie ich uchylecia, podmiotom niebędącym członkami tej spółdzielni. Nawet członkowie mają przy tym zasadniczo ograniczone możliwości zaskarżenia uchwały rady nadzorczej, a wskazany przez Sąd meriti wyjątek od tej zasady (przewidziany w art.198 § 2 pr.sp.) nie zachodzi w rozpoznawanej sprawie. Z tej przyczyny powód nie mógł skutecznie domagać się w niniejszym procesie uchylecia uchwały Rady Nadzorczej nr (...) z dnia 16 grudnia 2015 r. Nie będąc członkiem pozwanej Spółdzielni, nie posiadał do tego legitymacji już co do samej zasady.

Trafnie ocenione zostały również żądania ewentualne powoda – o ustalenie nieistnienia (ze względów wskazanych powyżej) lub ustalenie nieważności spornej uchwały. Na powodzie, jako osobie niebędącej członkiem pozwanej Spółdzielni, a jednocześnie osobie, której przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu (garażu), zgodnie z art.4 ust.1¹ u.s.m. ciąży obowiązek uczestniczenia w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na jego lokal, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat na takich samych zasadach, jak członkowie spółdzielni, z zastrzeżeniem jednak art.5. Art.5 u.s.m. stanowi natomiast, że pożytki i inne przychody z nieruchomości wspólnej służą pokrywaniu wydatków związanych z jej eksploatacją i utrzymaniem, a w części przekraczającej te wydatki przypadają właścicielom lokali proporcjonalnie do ich udziałów w nieruchomości wspólnej (ust.1). Pożytki i inne przychody z własnej

działalności gospodarczej spółdzielnia może przeznaczyć w szczególności na pokrycie wydatków związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w zakresie obciążającym członków oraz na prowadzenie działalności społecznej, oświatowej i kulturalnej (ust.2). Powoda jako osobę niebędącą członkiem spółdzielni, ale taką, której przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu, obciąża również obowiązkiem świadczenia na fundusz remontowy, na który odpisy należą do kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi (art.6 ust.3 u.s.m.).

Wypowiedzi powoda wskazują, że co do zasady nie neguje on istnienia po jego stronie obowiązku uczestniczenia w kosztach związanych z utrzymaniem garażu, do którego prawo przysługuje mu w zasobach pozwanej spółdzielni mieszkaniowej, natomiast kwestionuje strukturę i wysokość kosztów, jakimi z tego tytułu obciąża go pozwana. Cel, jakim dla powoda w niniejszym procesie jest weryfikacja prawidłowości takiego obciążenia i ustalenie właściwej wysokości opłat, nie może być osiągnięty przy pomocy powództwa o uchylenie uchwały Rady Nadzorczej, ewentualnie o ustalenie nieistnienia, względnie ustalenie nieważności tej uchwały. Powód występuje w sprawie samodzielnie, bez fachowego pełnomocnika, a pozew skonstruował w powyższy sposób. W postępowaniu cywilnym sąd jest związany treścią żądania pozwu i nie może go samodzielnie, z urzędu, poddawać modyfikacji, nawet jeśli dostrzeże, że dotychczasowa treść roszczenia nie jest adekwatna do celu, jaki strona wnosząca pozew zamierza osiągnąć w związku z zainicjowaniem procesu.

Należy jednocześnie stwierdzić, że zgodnie z art.4 ust.6⁴ u.s.m. spółdzielnia jest obowiązana na żądanie, m.in. osoby niebędącej członkiem spółdzielni, ale której przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu, przedstawić kalkulację wysokości opłat. Przepis ten ma na celu umożliwienie podmiotowi potencjalnie zobowiązanemu do świadczeń majątkowych na rzecz spółdzielni skontrolowanie struktury takich obciążeń i zbadanie celowości poszczególnych wydatków. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono zasługujący na aprobatę pogląd, że art.4 ust.6⁴ u.s.m. tworzy roszczenie do sądu o nakazanie przedłożenia stosownej kalkulacji, która powinna zawierać rzeczowe, zrozumiałe i wyczerpujące wskazanie sposobu obliczenia składników opłat, a w razie sporu ciężar przytoczenia i wykazania okoliczności uzasadniających wysokość tych opłat spoczywa na spółdzielni mieszkaniowej (v. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2014 r., V CNP 66/13 – LEX nr 1566732).

O ile intencją powoda nie jest samo ustalenie struktury i sposobu obliczenia poszczególnych składników opłat, ale również uzyskanie od spółdzielni mieszkaniowej stosownej korekty wysokości opłaty, obciążającej go z tytułu wykonywania przysługującego mu spółdzielczego własnościowego prawa do garażu, uprawniony może realizować swój cel poprzez jeszcze dalej idące powództwo o ustalenie, że wypowiedzenie dotychczasowej wysokości opłaty – w całości lub w jej skonkretyzowanej części – jest niezasadne. Roszczenie takie wynika z treści art.4 ust.8 u.s.m., który przewiduje drogę sądową do kwestionowania zasadności zmiany wysokości opłat, również dla osób niebędących członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali.

Powód w niniejszym procesie twierdził, że jego pozew stanowi roszczenie oparte na wyżej powołanym przepisie, jednak twierdzenie to nie ma podstaw. Dla sądu istotna i wiążąca jest skonkretyzowana treść żądania pozwu, a nie jego wskazana przez powoda podstawa prawna. Z pozwu i dalszych pism procesowych powoda jednoznacznie wynika, że wnosił on o uchylenie, ewentualnie ustalenie nieważności, względnie ustalenie nieistnienia bliżej oznaczonej uchwały Rady Nadzorczej pozwanej Spółdzielni, a tak sformułowane roszczenie nie uprawniało Sądu orzekającego do modyfikacji jego treści.

Wbrew odmiennemu twierdzeniu powoda, w skierowanym przez niego do pozwanej piśmie z dnia 7 stycznia 2016 r. (K.4v.) nie żądał on przedstawienia kalkulacji wysokości opłat za przysługujące mu prawo do garażu. Treść wspomnianego pisma nie wskazuje, by stanowiło ono wystąpienie realizujące uprawnienie przewidziane w art.4 ust.6⁴ u.s.m. Powód domagał się w nim przedstawienia rozliczenia kosztów zużycia energii elektrycznej, wskazał na bezprawność wliczania do podwyższonej opłaty za garaż kosztów lustracji spółdzielni oraz wezwał pozwaną do przedstawienia konta funduszu remontowego budynku nr (...). Tym samym nie ma podstaw do przedstawiania obecnego pozwu jako reakcji powoda na odmowę przedstawienia mu kalkulacji opłat na zasadzie powołanego wyżej przepisu u.s.m. Nie wynika to także z treści żądań powoda.

Sąd Apelacyjny podzielił także ocenę Sądu orzekającego co do niewykazania przez powoda przesłanek uzasadniających ustalenie nieważności zaskarżonej uchwały, zarówno w aspekcie jej niezgodności z prawem, jak i statutem pozwanej. Skarżący nie przedstawił w tym zakresie miarodajnych dowodów ani nie wskazał bliżej, z jakimi postanowieniami statutu Spółdzielni bądź z którymi przepisami prawa pozostaje w sprzeczności kwestionowana uchwała. Nie wykazał wreszcie interesu prawnego w rozumieniu art.189 k.p.c. w formułowaniu takiego żądania wobec Spółdzielni, w stosunku do której może realizować, jako najdalej idące, roszczenie oparte na art.4 ust.8 u.s.m.

Z tych wszystkich względów apelację powoda, jako pozbawioną uzasadnionych podstaw, Sąd Apelacyjny oddalił na mocy art.385 k.p.c. (punkt II sentencji). Zaskarżony wyrok uległ zmianie jedynie w zakresie orzeczenia o kosztach procesu, w oparciu o art.102 k.p.c. Sąd drugiej instancji miał na uwadze, że powód w istocie nie mógł poddać skutecznej kontroli wysokości opłaty obciążającej go na rzecz pozwanej jedynie z tej przyczyny, że – występując samodzielnie, bez profesjonalnej pomocy prawnej – wadliwie, tj. nieadekwatnie do deklarowanego celu wszczętego postępowania, sformułował pozew. W tym stanie rzeczy, na zasadzie art.386 § 1 k.p.c., Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok jedynie w zakresie punktu II (drugiego) w ten sposób, że odstąpił od obciążenia powoda kosztami procesu (punkt I sentencji).

Analogicznie Sąd orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego (w punkcie III sentencji), kierując się treścią art.108 § 1 k.p.c. w zw. z art.102 k.p.c.

SSA Barbara Lewandowska SSA Jakub Rusiński SSA Małgorzata Idasiak-Grodzińska